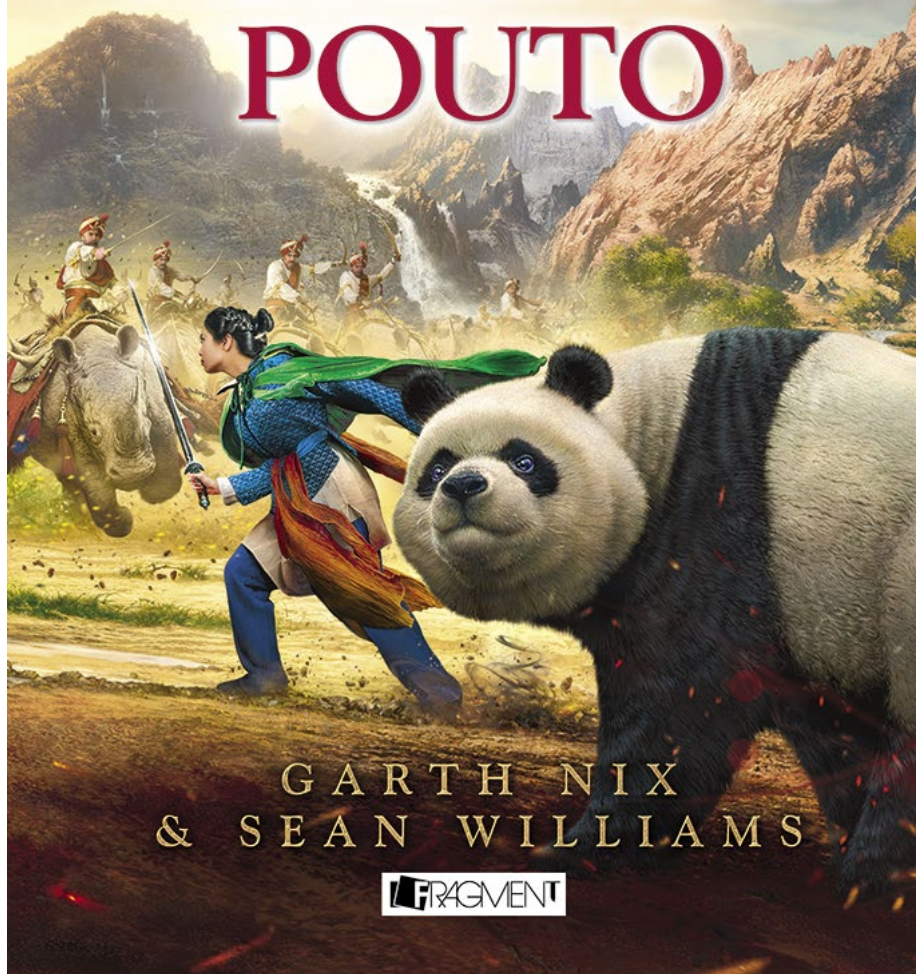

ASPIRIT
ANIMALS™

POKREVNÍ POUTO

GARTH NIX
& SEAN WILLIAMS

FRAGMENT

Spirit Animals – Pokrevní pouto

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Gatrh Nix
Sean Williams
Spirit Animals – Pokrevní pouto – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

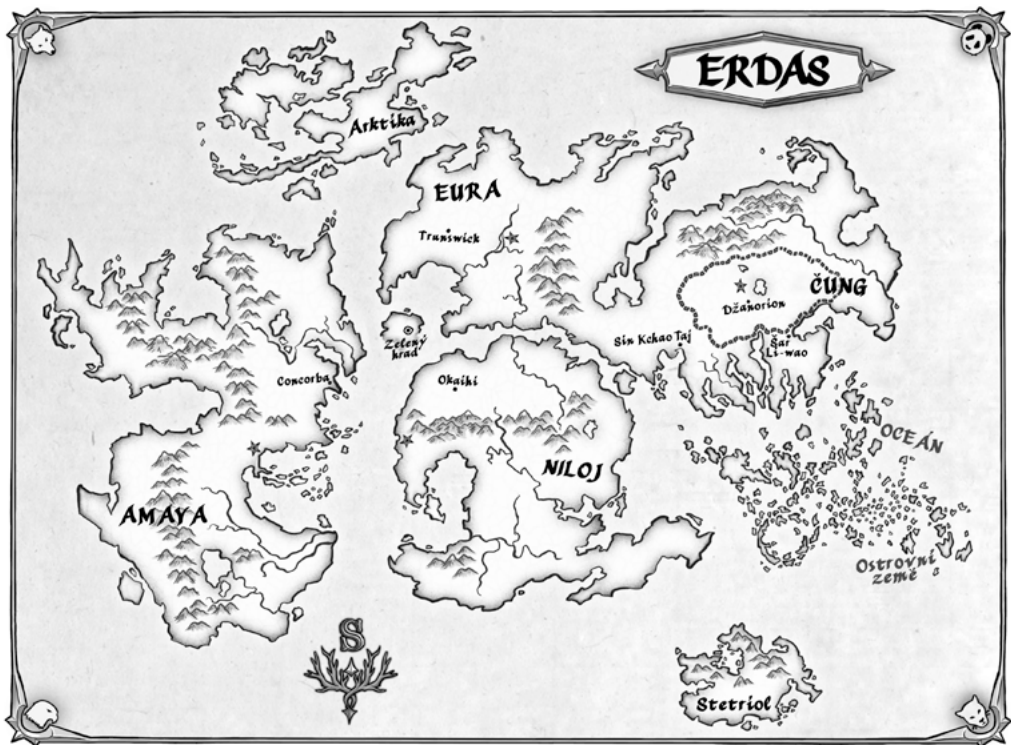

ALBATROS MEDIA a.s.

ASPIRIT ANIMAS™

POKREVNÍ POUTO

Gatrh Nix
Sean Williams

 FRAGMENT

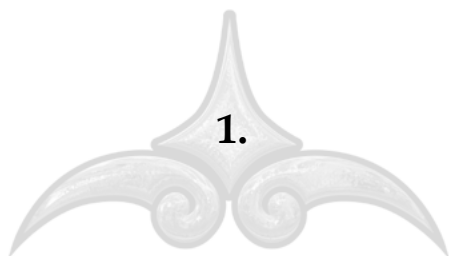

*Věnováno všem chlupatým, opeřeným a šupinatým přátelům,
kteří mi obohatili život.*

– G. N.

*Věnováno Skipperovi a Jumpymu, žabákům,
kteří ke mně přišli na návštěvu, jejich majitelce Amelii
a jejímu dvojčeti Orlandovi.*

– S. W.

VELKÉ BAMBUSOVÉ BLUDIŠTĚ

STĚBLA BAMBUSU SAHALA MEJ-LIN VYSOKO NAD HLAVU. Tak vysoko, že zakrývala slunce a vrhala tmavé stíny na křižovatku dvou úzkých pěšinek. Mej-lin se zastavila a prohlížela si další rozcestí Velkého bambusového bludiště. Zase další volba. Dokonce i sama sobě odmítala přiznat, že o několik kilometrů zpátky někde špatně odbočila a teď je beznadějně ztracená.

Nápad proniknout do Čungu skrz bludiště jí zprvu připadal skvělý. V místech, kde Čung nechránila Velká zeď, sloužily jako obranný val bambusové lesy. Cestu hustým porostem patnáctimetrových rostlin znali jen vybraní poslové a vysoce postavení důstojníci. Mej-linin otec, generál Tcheng, k nim samozřejmě patřil a před lety jí prozradil, jak těmi kilometry bambusu od severního vchodu projít.

„Nejdřív zahneš desetkrát doleva,“ šeptala si Mej-lin. „Pak desetkrát doprava, pak doleva, doprava, doleva, doleva, doleva, doleva, doprava, doprava, doprava.“

Jenže ačkoli postupovala přesně podle instrukcí, cestu z bludiště nenašla. Navíc počítala s tím, že labyrintem projde za jediný den. Měla u sebe tedy jen koženou čturu, kterou si naplnila vodou z potoka u vchodu, a dva rýžové koláčky.

A teď bylo ráno třetího dne. Čturu měla prázdnou a na koláčky už si skoro ani nevzpomínala. Po té týdenní cestě lodí a s karavanou přes Euru, během níž se často ukřývala ve špinavých bednách nebo v nákladovém prostoru plném krys, ji kromě hladu a žízně trýznil ještě frustrující pocit vlastního selhání. Pouze slabá jiskřička naděje, že by její otec stále mohl být naživu a ona by ho mohla najít, když se jí podaří přežít dost dlouho, jí nedovolila to vzdát.

Mej-lin rozzuřeně praštila svojí bojovou holí do nejbližšího bambusu. Byla to tak silná rána, až se stéblo o průměru deset centimetrů rozštíplо. Bambus spadl mezi ostatní rostliny, jenže porost byl tak hustý, že to ani nebylo poznat. Neviděla kolem sebe nic než nemožně vysoké bambusy, úzkou pěšinu a slunce vysoko na nebi.

Poprvé ji napadlo, že by mohla v bludišti i zemřít. Dcera generála Tchenga zemřela žízni v bambusovém bludišti! Strašná představa!

Ze zamyšlení ji vytrhlo svrbění na předloktí. Vytáhla si rukáv a podívala se na tetování v podobě ospalé pandy. Během pobytu v bambusovém bludišti udržovala své spirituální zvíře Dží v klidovém stavu. Bála se, že by ji panda zdržovala. Teď už to bylo jedno.

„No tak pojd!“ rozkázala Mej-lin. „Ukaž se a zkus udělat něco užitečného. Třeba bys mi mohla prožrat cestu tím bambusem!“

Objevil se záblesk světla a vzápětí se o ni opřela těžká chlupatá panda. Natlačila ji na nejbližší bambus, který se roztřásl.

„No tak, dávej pozor,“ prskala Mej-lin. Něco ji zašimralo na tváři. Myslela si, že to je nějaký hmyz, a tak to setřela rukou, ale to už na ruce ucítila další zašimrání. Když zvedla hlavu, uviděla, že se k ní od vrcholků bambusů snášejí jemné bílé kvítky připomínající hřejivé sněhové vločky.

Květy bambusu.

Mej-lin ještě nikdy v životě neviděla kvetoucí bambus. Věděla, že tyto rostliny vykvetou jen jednou za padesát, šedesát, možná i sto let a pak uschnou. Všechny najednou.

„Bludiště umírá,“ zašeptala se zakloněnou hlavou. Všechna bambusová stébla v dohledu kvetla. Asi za týden nebo dva začnou usychat, až se nakonec polámou a popadají. Tou dobou bude celé bludiště poseté záplavou květů, na nichž budou hodovat zástupy krys a dalších zvířat.

Bez bludiště bude Čung zase o něco více vydán na pospas nepřátelům. Dobyvatelé do její ubohé země pronikli přes zeď, a teď padají i slabší obranné prvky. Nakonec možná i za tohle kvetení nějak může Požirač.

Dží ztěžka dosedla na zem a zvedla velkou tlapu, aby si přitáhla Mej-lin k sobě.

„Já si teď nemůžu sednout!“ hartusila Mej-lin. „Musím najít cestu ven!“

Odstrčila pandinu tlapu a ušla několik kroků po pěšince směřující doleva. Pak zaváhala, otočila se a vyrazila na druhou stranu. Dží si odfrkla.

„Ty se směješ?“ obořila se na ni Mej-lin. „Tohle je vážná věc! Ztratila jsem se. Nemám jídlo ani vodu. Klidně bych tady mohla umřít!“

Dží poplácala tlapou zem vedle sebe. Bylo to srozumitelné lidské gesto a Mej-lin připomnělo jejího otce, který ji tak volával k sobě, když jí chtěl sdělit něco podstatného. Co by teď dala za to, aby tady byl s ní.

„Já nemám čas tady sedět!“ vyhrkla. „Pojď!“

Mej-lin měla pocit, že teď už nezáleží na tom, kterou cestou se dá. Byla úplně ztracená. Teď byla nejdůležitější rychlost. Musí se z bludiště dostat dřív, než v něm zemře hladou nebo žízní.

Rozběhla se lehkým krokem vpřed. Byla si jistá, že tentokrát se před ní hustý bambusový porost rozestoupí a ona se ocitne v otevřené čungské krajině.

Dží za ní vydala další zvuk, ale Mej-lin si jí nevšímalá. Její zvíře už bylo zase úplně k ničemu. Kdyby tak jenom měla Essix! Sokolice by se vznesla k nebi a našla by cestu hned.

„Jeden by si myslel, že panda bude v bambusovém lese aspoň k něčemu!“ brblala si Mej-lin. Uběhla padesát metrů a dostala se na další rozcestí. Mohla se dát doleva, doprava nebo rovně. Všechny pěšinky vypadaly naprosto stejně: úzké průchody mezi vysokým bambusovým porostem.

Zastavila se a ohlédla se. Dží šla za ní: pomalu, ale vytrvale. Najednou zvedla tlapu a bez větší námahy ohýbala jedno stéblo bambusu, až se přelomilo. Horní větvičky dopadly na zem těsně vedle Mej-lin a zasypaly ji další várkou květů. Dží se pomalu šourala dál a cestou si do tlamy cpala větve, listy i květy.

Mej-lin pocítila svůj vlastní hlad. Byl tak velký, že už ho nedokázala ignorovat. Kdyby neměla úplně vyschlo v krku, začaly by se jí sbíhat sliny. Zkoušela jíst bambus už během druhého dne v bludišti, jenže jí přivodil žaludeční křeče, po nichž se cítila ještě hladovější. Rostliny byly moc suché a neměly žádné nové výhonky, které by mohla snáze strávit.

„Musí přece existovat cesta ven,“ šeptala si. Rozhlížela se po jednotlivých pěšinách. Opravdu vypadaly všechny stejně. Naposledy se dala doprava. Rozhodla se, že teď půjde doleva. Nejdřív doleva a pak doprava a tak pořád dál. Bude kličkovat. To půjde. Takhle se dostane aspoň *někam*.

„Jdeme,“ řekla směrem k Dží.

Tentokrát neběžela. Už na to neměla sílu. Šla však rychle a nevšímala si kručení v břiše, vyprahlého hrdla, horka ani vlhka.

„Já tu cestu ven najdu,“ zašeptala. „Dostanu se do Čungu. Postavím se Požírači a našim nepřátelům.“

Jenže v hlavě jí stále dokola tiše šeptal zoufalý hlásek. *Já tady umřu. Ztratila jsem se a umřu.*

VZKAZ Z MOŘE

CONOR SE KRČIL VE ŠPICI PŘÍDĚ *TELLUNOVY PÝCHY*, NEJRYCHLEjší lodě z flotily Zelenopláštníků. Jak loď rozrážela valící se vlny, každou chvíli ho smáčela slaná sprcha. Aspoň tady ale mohl být sám se svým trápením. Trocha vody se mu zdála jako malý, příhodný trest za to, co udělal. Předal Rumfussova železného kance do rukou nepříteli... i když měl pořád pocit, že mu nic jiného nezbývalo. Musel to přece udělat, aby ochránil svoji rodinu... Sžíral ho stud a beznaděj.

Už zase ho napadalo, že osud možná udělal nějakou chybu. Třeba se měl vážně stát obyčejným pastevcem, a ne Zelenopláštníkem, jehož spirituální zvíře je navíc jedním z Velkých strážců. On prostě není žádný hrdina a Erdas teď potřebuje *skutečné* hrdiny, kteří získají talismany Velkých strážců a porazí Požírače.

Vzadu na krku ucítil jemný dotek ostrých zubů. Poznal je. Byl to Brigan. Chystal se ho vytáhnout za límec ze skrýše, jako by byl neposlušné štěně.

„No jo, vždyť už jdu,“ povzdechl si.

Vlk ho pustil a couval po prkenné podlaze.

„Co je?“

Brigan se otočil a vydal se směrem k žebříku, který vedl dolů na hlavní palubu. Jeho drápy klapaly o dřevo. U žebříku se zastavil, ohlédl se a zahleděl se na Conora svýma pronikavýma modrýma očima.

Conor koukl za vlka. Přímo za hlavním stěžněm uviděl Táríka, Rolana a Abeke. Stáli v půlkruhu, v němž zely dvě jasně patrné mezery. Nebo byly jasně patrné přinejmenším pro něj. Jedno místo bylo jeho a předpokládal, že Brigan po něm chce, aby ho zaplnil. Na druhém místě měla stát Mej-lin. Mej-lin, která by nikdy neodešla úplně sama do Čungu, kdyby on všechno nepokazil a nevzdal se hraběti z Trunswicku...

Chvíli si své společníky prohlížel. Tárík už byl skutečný hrdina, jejich učitel a průvodce, zkušený starší Zelenopláštník. Vedle něj stál se svým typickým úšklebkem Rolan, kluk z města s proříznutou pusou. Nevypadal, že by Táríkovi věnoval pozornost. Narozdíl od Abeke. Ta brala věci vážně a ráda dělala všechno správně. Na druhou stranu však byla na Conora po jeho selhání milejší než ostatní. Možná ta její klidná povaha nějak souvisela s tím, že byla lovec. Abeke měla trpělivost s lidmi i zvířaty...

„Vida, Conor! Pojď k nám!“ zavolal Tárík. „Chystáme se s pomocí Araxova talismanu znovu zkusit zdolat ten stěž. Můžeš jít první.“

„Já myslel, že první má teď jít Abeke,“ namítl Rolan a změřil si Conora pohledem plným jen slabě skrývaného

opovržení. Conor sebou trhl. Bývali s Rolanem kamarádi, ale to už neplatilo. Změnilo se to poté, co Mej-lin odešla...

„Ano, na řadě je Abeke,“ přítakal Conor. „Stejně jí jde skákání lóp než mně.“

„Proto přece cvičíme,“ odpověděl Tárík trpělivě. „Až se vydáme pro další talisman, budete potřebovat všechny svoje schopnosti.“

„Jaký talisman?“ zeptala se Abeke. „Vždyť nevíme, kde ty další hledat.“

„A i kdybychom se k němu dostali,“ ušklíbl se Rolan, „Conor by ho stejně hned zase dal dobyvatelům!“

„Tak dost!“ zasáhl Tárík. „Až se vrátíme na Zelený hrad, určitě se dozvíme něco nového. Jsem přesvědčený, že Lenori už pro nás bude mít zprávu o nějakém dalším Velkém strážci.“

„Mně je to vážně moc líto,“ ozval se Conor, kterému se nelíbilo, že se mu Rolan ani nechce podívat do očí. „Víte přece, že... jenomže moje rodina...“

„Ty vaše rodiny,“ odfrkl si Rolan. „Skoro mám radost, že se na mě ta moje už dávno vykašlala.“

„Naši blízcí nám dodávají sílu,“ prohlásila Abeke, „ale současně představují i naši slabost. Když jsou jejich životy v ohrožení, je těžké rozhodnout se, co je správné.“

Zdálo se, že Rolana ta úvaha překvapila úplně stejně jako Conora. „Takže podle tebe by mu to mělo projít?“

„Říkám jenom to, že bychom se měli pokusit ho pochopit.“ Abeke se dívala z jednoho na druhého. „Dokud dobyvatelé nebudou poraženi, všichni jsou v ohrožení života. Všechny rodiny, i ta moje.“

To byla ta pravá výtka, kterou si Conor zasloužil. Kousl se do rtu a natáhl ruku k Briganovi pro útěchu. Jenže na něj nedosáhl. Brigán od něj poodešel. Možná jen proto, že se loď zhoupla na další velké vlně, ale Conor měl najednou pocit, že dokonce ani jeho zvířecí společník už s ním nechce mít příliš blízký vztah.

„Abeke má pravdu,“ řekl Tárík. Jako vždy mluvil klidně, ale rozhodně. „A proto je výcvik tak důležitý. Tady máš talisman. Ukaž, jak rychle se dostaneš k plošině.“

„A má mi Uraza pomáhat?“ zeptala se Abeke. Leopardice v tu chvíli spala v podobě tetování na jejím předloktí. Nerada se plavila po moři.

Tárík zavrtěl hlavou. „Tentokrát ne. Vyzkoušíme, co dokážeš jenom s tím talismanem.“

Abeke přikývla. Conor zvedl hlavu. Báł se o ni. Plošina byla pouhé tři metry pod vrcholem ohromného pětadvacetimetrového stěžně. Z paluby se na ni lezlo po úzkých provazových žebřících. Oni se však snažili vyskočit z paluby přímo k prvnímu ráhnu. To se nacházelo skoro deset metrů nad nimi. Úkol byl o to náročnější, že se loď houpala na vlnách.

Conor doufal, že kdyby Abeke spadla, stočí svůj pád do moře. Rozhodně by bylo lepší spadnout do vody než se rozplácnout o palubu – pokud by ovšem nedopadla na jednu z velryb skálohřbetek, které loď táhly.

„Soustřeď se,“ nabádal ji Tárík. „Snaž se využít sílu talismanu. Zaměř se na jedno místo na ráhnu a buď připravená zachytit se, jakmile přistaneš.“

Abeke si protáhla nejdřív paže, pak nohy. Uraza byla neuvěřitelně hbitá, dokázala změnit směr skoku, i když

už byla ve vzduchu. Conor netušil, jak si Abeke povede bez ní.

„Ted!“ křikl Tárík, když se loď ustálila mezi dvěma vlnami.

Abeke se odrazila. Obrovská síla žulového berana ji vyvrstila do výše závratnou rychlostí. Svištěla vzduchem přímo vzhůru jako dokonale vystřelený šíp – a vtom si Conor uvědomil, že letí moc rychle a moc vysoko. Že se na první ráhno netrefí. Že vlastně přeletí celý stěžň, mine všechna ráhna i provazy a zřítí se na druhou stranu!

Se zatajeným dechem sledoval, jak dívka skrčila kolena a udělala salto, aby svůj let zpomalila. A když pak doletěla k vrcholku stěžně, narovnal se a chytila se tenkého lana, kterým se nahoru vytahovala standarta Zelenopláštěníků, ochránců Erdasu. Chvíli si Conor myslel, že se lano utrhne a Abeke se zřítí dolů vstříc jisté smrti.

Lano ji však udrželo. Abeke se na něm zhoupla okolo stěžně a narazila holeněmi do ráhna. Jak se lekla, sjela po laně, které už se vracelo zpátky, asi o metr níž, takže jí totéž ráhno málem srazilo hlavu. Vyhnula se mu jen díky nehez-kému, ale účinnému saltu, po kterém se chodidly od ráhna odstrčila. Nakonec zpomalila natolik, že mohla po laně sešplhat *dolů* na plošinu. Z ní se podívala na dvaadvacet metrů vzdálenou palubu. Zamávala a Conor jí s úlevou zamával zpátky.

„To je teda pořádněj talisman,“ prohlásil Rolan.

„Reaguje na Abečin přirozený talent,“ přikývl spokojeně Tárík.

„Asi jo,“ řekl Rolan. „Vlk by tam nahoře asi moc užitečnej nebyl, co, Conore?“

Než se Conor stihl rozhodnout, jestli to měl být vtip nebo ne, Rolan se podíval k nebi. Essix, která seděla na jedné z podpěr hlavního stěžně, zničehonic vydala dlouhý skřek.

„Že by něco zahlédla?“ zeptal se Conor.

Rolan ukázal směrem na levobok na nějaký bod na bílo-modré obloze kousek nad zaobleným obzorem. „Tamhle. Asi nějaký pták.“

Tárik si zaclonil oči rukou a zadíval se stejným směrem. „Já nic nevidím.“

„Ale ano, malý černobílý pták. Letí nízko,“ pokračoval Rolan. „Jako by se odrazil od vln, letí přímo k nám. Essix snad nemůže mít hlad, ne? Krmil jsem ji dneska ráno!“

„To je bouřňáček,“ vysvětlil Tárik. „Nosí vzkazy, podobně jako eurští holubi. Řekl bych, že nám nese zprávu od Olvana nebo od Lenori.“

Za nimi se ozvala dutá rána. Všichni se otočili. Byla to Abeke, klečela na jednom koleni a dlaní se opírala o palubu.

„Sešplhala jsem dolů a pak seskočila z nejnižšího ráhna!“ vyprávěla nadšeně. „Věděla jsem, že to dokážu. Talisman můj pád zpomalil, cítila jsem se jako peříčko vznášející se ve větru. Kdo půjde další?“

„Myslím, že si uděláme přestávku,“ přerušil ji Tárik. „Někdo nám posílá vzkaz.“

„Jednou jsem o bouřňáčcích slyšel písničku,“ ozval se Rolan ostražitě. „Neříká se o nich, že přinášejí bouřku nebo smůlu?“

Conor, který zatím nic neviděl, konečně rozeznal nad hladinou malého ptáka. Vypadal, jako by skákal na vlnách. Bouřňáček se zastavil na zábradlí a pak přeskočil Tárikovi

na ruku. Essix slétla dolů a posadila se Rolanovi na rameno. Měřila si bouřnáčka nelítostným pohledem svých jantarových očí.

Tárik ptáčkoví opatrně sundal z nožky malou bronzovou schránku a zvedl ho nad hlavu. Bouřnáček zacvrlikal a odletěl zpátky na otevřené moře.

„V tom že je nějaký vzkaz?“ divil se Conor. „Je to hrozně malé.“

Tárik kývl a schránku rozšrouboval. Uvnitř byl maličký svitek velký asi jako nehet na jeho malíčku. Tárik ho rozmotal do překvapivé délky.

„Pergamenový papír,“ řekl.

„Píše se tam o Mej-lin?“ chtěl vědět Conor. Opravdu doufal, že je v pořádku. Už před týdnem vyrazili na tuto průzkumnou výpravu spojenou s výcvikem na moři, aby na nepřítomnou kamarádku zapomněli. Jenže to nepomohlo. Kéž by to byla dobrá zpráva, že je v bezpečí u čungských Zelenopláštníků nebo že se vrací za nimi...

„Částečně,“ odpověděl Tárik. „Píše nám Olvan. *O Mej-lin nic. Zprávy o Díněšovi. Nové rozkazy. Jed'te do Čcho-ken-si. V hostinci U Jasného měsíce před Východní bránou do Sin Kchao Taj čeká posel. Ale buď'te opatrní. Město je v rukou nepřítelů. Hodně štěstí.*“

„Kam že to máme jet?“ vyhrkl Rolan. „Myslel jsem, že se vracíme na Zelený hrad, nebo aspoň někam, kde je teplo.“

„Čcho-ken-si je odlehlá čungská provincie,“ vysvětlil Tárik. Lumeo, jeho spirituální zvíře, krčil svůj malý vydří obličej, jak napodoboval jeho zamračený výraz. „Sin Kchao Taj je nejbližší přístav.“

„Nemůžeme přece jen tak vplout do oblasti ovládané nepřáteli,“ namítl Conor. „Potřebujeme armádu!“

„Je to rušný přístav, do kterého připlouvají cestovatelé z celého světa,“ odpověděl Tárík. „Když se přestrojíme a dopravíme se na břeh ve člunu v noci...“

„Já jsem na převleky mistr,“ nabídl se Rolan. „V kajutě prvního důstojníka je šatník. Určitě tam najdeme nějaké pláště, které nejsou zelené, a další věci, co by se mohly hodit. Co kdybychom se přestrojili za hudebníky? Těch si nikdy nikdo moc nevšímá.“

„Nemáme žádné hudební nástroje,“ namítl Tárík. „A ani na ně neumíme hrát.“

„A co třeba komedianti?“ navrhl Conor. „Do Trunswicku jednou přijelo kočovné stínové divadlo. Potřebovali bychom jenom velký kus látky – můžeme si vypůjčit plachtu – vystříhat loutky a sehnat velkou lucernu. Ti kočovníci v Trunswicku hráli o všech možných ovcích: amayská merino, eurská dlouhovlnná...“

„Ovce jako loutky!“ vykřikl Rolan, jako by nikdy nic šlepnějšího neslyšel.

„Když velryby potáhnou naplno, máme den na to, abychom něco vymysleli,“ uvažoval Tárík. „Poptám se ještě kapitána, až ho půjdu požádat o změnu kurzu. Třeba ho napadne něco, na co jsme nepomysleli.“

Abeke si znovu četla v Olvanově vzkazu.

„Díněš je slon, že?“ ukázala na drobné písmo. „Velký strážce.“

„Ano,“ přitakal Tárík. „Strážce talismanu v podobě břidlicového slona. A ten musíme získat.“

Abeke se podívala na Conora.

„A až ho najdeme, tak si ho tentokrát necháme, jasný?“ zabručel Rolan.

Conor ztrápeně přikývl.

„Jistě že necháme,“ klidnil je Tárík. „Teď byste se ale měli vrátit k výcviku, dokud je moře aspoň trochu klidné. Kdo půjde jako další?“

„Jdi ty,“ vyhrkl Conor směrem k Rolanovi. „Já... asi mám mořskou nemoc. Musím si jít lehnout.“

Otočil se a potácel se pryč. Cestou málem zakopl o Brigana. Dovlekl se podél zábradlí až k zářovému schodišti a sešel po něm ke kajutám v podpalubí. Vlk se trpělivě držel za ním.

Conorovi ve skutečnosti nebylo špatně. Prostě se styděl. Jak by mohl cvičit, když mu Rolan očividně nevěří? Věděl, že Tárík a Abeke se snaží, ale Rolan se nesnažil ani trochu. Vždycky, když Conor něco řekl, Rolan ho hned nějak usadil. Jak má pomáhat ostatním získat talisman dalšího Velkého strážce, když mu Rolan neustále připomíná, jak hrozně se to pokazilo s železným kancem?

Navíc se mu ani trochu nelíbilo, že by se měli v tak malém počtu vplížit na území ovládané dobyteli. Nebyl zbabělec, jenže představa, že by je chytili, byla tak děsivá, že na to ani nechtěl myslet. Nebál se jen o sebe, ale také o Brigana a o lidi, které považoval za své přátele bez ohledu na to, co si oni myslí o něm. Na té výpravě budou muset všichni spolupracovat. Na chyby nebude čas.

„Udělám, co bude třeba,“ zašeptal Briganovi, když se posadil na úzké lůžko a přitáhl si vlka k sobě. „Ukážu jim, že jsem opravdový Zelenopláštník!“

SIN KCHAO TAJ

SIN KCHAO TAJ,“ ŘEKL KAPITÁN TELLUNOVY PÝCHY. „Přek-
nej přístav, ale v tuhle roční dobu tam bývají mlhy. Kousek od jižního mysu je malej ostrov. Po půlnoci můžeme zakotvit a dovézt vás na člunu na ostrov, odkud se při odlivu přebrodit na pevninu. Projdete přes pasti na ryby a dostanete se do rybářský čtvrti.“

Když Rolan o dva dny později vzpomínal na kapitánova slova, zoufal si, že nevymysleli nějaký plán, při kterém by se tak příšerně nezmácel.

Kapitán Dariš měl s tou mlhou pravdu. Obestřela Rolana jako těžký šedivý závoj, skrz nějž si první sluneční paprsky jen stěží hledaly cestu. Překvapilo ho, že mu není zima. S teplou mlhou se ještě nikdy nesetkal. To mu ovšem na pohodlí nijak nepřidalo. Bylo takové vlhko, že mu kapky srážející se vody stékaly po krku a do uší. Když je ucítil i v očích, zamrkal a zavrtěl hlavou, aby se jich zbavil.

Mořská voda byla také teplá. Rolan si připomínal, že za to by měl být rád, protože mu sahala až po pás.

„Kdo že to s tímhle skvělým nápadem přišel?“ bručel, zatímco se ze všech sil snažil udržet krok s Tárikem. Conor šel za Rolanem a jejich průvod uzavírala Abeke. Na zádech měli přivázané cestovní vaky naplněné rozloženými stínovými loutkami, jejichž končetiny trčely do všech stran. Tárik kromě toho nesl ještě velkou lucernu.

S nápadem, že budou vyprávět příběh Padlých, přišla Abeke. Vzpomněla si, že podobná představení viděla doma v Niloji. V jednom účinkovala Gerathon složená nejméně z třiceti kusů, aby se mohla pořádně kroutit a plazit a otevírat tlamu, která pozřela vše, co jí stálo v cestě.

Tenhle detail se Tárikovi nijak zvlášť nelíbil.

Nejtěžším kusem výbavy byla plachta. Conor se nabídl, že ji ponese. Možná doufal, že si tím u ostatních vylepší pověst. Rolan nedokázal pochopit, proč Conor ten talisman odevzdal dobyvatelům, protože sám nikdy rodinu neměl. Stejně tak nechápal, proč se Mej-lin rozhodla utéct, aby zachránila někoho, kdo už je možná dávno mrtvý. Nic z toho mu nedávalo smysl. Jemu šlo hlavně o to, aby udržel hlavu nad vodou, obrazně a v tuto chvíli i doslova.

„Kolik nám zbývá k pevnině?“ zeptal se Táríka tiše, aby se jeho hlas nenesl nad vodou. V té husté mlze dohlédl jen na pár kroků před sebe. Všichni byli nervózní z toho, že se vkrádají do Čungu. Stačí jediná chyba a skončí jako zajatci dobyvatelů.

Na druhou stranu v Čungu byla i Mej-lin. Někde. Rolan se zamračil, když se přistihl, že uvažuje o tom, kde by Mej-lin

asi mohla být a kdy ji zase uvidí. Zavrtěl hlavou a pokusil se vzpomínku na ni zahnat. Teď nebyl čas myslet na někoho, kdo se rozhodl uprchnout a opustit ho... vlastně... opustit je.

„Není ti něco?“ zeptal se Conor.

„Mám vodu v uchu,“ zavrčel Rolan.

„Už tam skoro jsme,“ odpověděl Tárík. „Vidím před sebou pasti na ryby.“

„Jsou nebezpečné?“ Rolan nikdy žádnou neviděl.

„Jenom pro ryby.“

„Víš to určitě?“ ujišťoval se. „Řekl bych, že by nebylo...“

Pravou nohou šlápl do nějaké prohlubně, takže mu voda vystoupala mnohem blíž ke krku, než by si přál. Plácal do vody a prskal a jen tak tak se udržel obličejem nad hladinou. Nakonec ho něčí silné ruce vytáhly nahoru. Conor.

„Jsi v pořádku?“ zazněl odněkud zezadu Abečin hlas.

Rolan se odtáhl od Conora.

„Nemohli byste se mě už přestat vyptávat? Jsem v pohodě.“

Když už teď zase stál bezpečně na nohou, byl vážně v pořádku. Zlobil se, ale jinak mu nic nebylo. Věděl, že by měl Conorovi poděkovat za pomoc, jenže to všechno bylo tak zamotané. Chtěl se hlavně dostat z vody na suchou zemi, kde by mohl před každým nebezpečím rychle utéct, a ne se zoufale pomalu šplouchat kupředu.

Aspoň ale přestal myslet na Mej-lin.

„Musíme jít dál,“ nabádal je Tárík. „Potřebujeme se dostat na pevninu a za rybářské chýše dřív, než se mlha zvedne.“

Zelenopláštník nasadil mnohem rychlejší tempo a Rolan, který si teď dával pozor na neviditelné jámy (a pasti na ryby), mu sotva stačil.

„Nezapomeňte, že máte mít rukávy neustále stažené a přivázané na zápěstí, aby nikdo nezahlédl vaše tetování,“ připomněl Tárík. „Své zvíře přivolejte jen tehdy, když půjde o záležitost života a smrti. Tebe se to samozřejmě netýká, Rolane. Dravci se tady vyskytují běžně. S kočovnými herci sice většinou neputují, ale když Essix zůstane ve vzduchu...“

Rolan nemohl nic slíbit. Pořád ještě nedokázal Essix přimět, aby přešla do klidového stavu. Aspoň však létala vysoko, aniž by na sebe poutala pozornost. Doprovázela je někde tam nad mlhou.

Pasti na ryby byly z proutí spletené válce vysoké jako člověk a zasazené do písku. Byly jich desítky a stály jen pár kroků od sebe, takže vypadaly jako podivný les nořící se z moře. Tárík vedl průvod mezi pastmi plnými pleskajících se stříbřitých ryb, které dovnitř vpluly za přílivu a teď nemohly ven.

Děti šly za ním. Jak dno postupně stoupalo, pohybovali se čím dál rychleji. Brzy nechali moře za zády a co nejtěšěji se čvachtali vpřed.

Přibývající světlo ohlašovalo, že brzy vyjde slunce. Rolan rozeznal mírně se svažující písčitou pláž posetou rybářskými loďkami vytaženými na břeh. Za nimi se v mlze rýsovaly tmavé siluety domků.

Na levém konci pláže zahlédli nějakou vyšší stavbu. Byla to strážní věž, naštěstí dosud zahalená v husté mlze, takže z ní viděli jen spodní část a slabou červenou záři hořících loučí.

Tárík na ně mával, aby si pospíšili. Na pláži by neměli, kde se ukrýt. Spěchali po stezce vyšlapané v písku k řadě

rybářských chatrčí. Jestli se neztratí mezi domky dřív, než slunce rozpustí mlhu, poputují rovnou za mříže.

Když se dostali k osadě, Tárik zničehonic změnil směr a seběhl ze stezky, aby se schoval za zeď. Ostatní následovali jeho příkladu. Abeke se skryla do stínu u zdi právě ve chvíli, kdy se z mlhy vynořili tři rybáři a s nůsemi na zádech a oštěpy v rukou kráčeli k moři.

Mlhou se šířilo načervenalé světlo. Vtom Rolan nakrátko zahlédl nazlátlé slunce deroucí se zpoza obzoru. Díval se na něj odněkud z výšky nad mlhou a viděl ho mnohem ostřeji než obvykle. Překvapeně zamrkal, když mu došlo, že ten obraz má od Essix.

Díval se jejíma očima!

Rolan otevřel pusou, bohužel zrovna ve chvíli, kdy mu do ní vlétla moucha. Bezmyšlenkovitě ji vyplivl. Byl naprosto ohromený tím, co se právě stalo.

Viděl to, co viděla Essix!

Hned se tím chtěl všem pochlubit. Jenže teď na to nebyla ta pravá chvíle. Slunce bylo výš, než čekali. Podle plánu se sem měli dostat dřív. Ve městě pomalu začínal pracovní den. Musí se dostat z rybářské osady do středu města dřív, než bude moc pozdě na to, aby splynuli s davem.

„Musíme si pospíšet,“ zašeptal Rolan Tárikovi. „Hned!“

„Nebo bychom se mohli pokusit ukrýt se tu až do večera,“ navrhl nervózní Conor. „Jestli všichni půjdou na ryby, chatrče budou prázdné.“

„To je pěkná hloupost,“ odsekl Rolan. „Jejich rodiny tu zůstanou. A taky by tu mohly být hlídky. Musíme zmizet! Slunce už vyšlo a brzy tu mlhu rozpustí.“

„Rolan má pravdu,“ uznal Tárík. Rozhlédl se. „Když půjdeme mezi chatrčemi, třeba se nám podaří projít nepozorovaně. Za rybářskou osadou je tržiště. Pokud se dostaneme tam...“

„Správně,“ přikývl Rolan a postavil se do čela. Rozhodně neměl v plánu čekat tady na další Conorovy hloupé nápady. „Pojďte za mnou.“

„Počkej.“ Tárík Rolana zastavil. „Já půjdu první. Kdyby nás zahlédli strážníci, vy tři jim stačíte utéct.“

„Tak to ne,“ prohlásil Rolan odhodlaně. „Neuraž se, Táríku, ale i bez toho zeleného pláště vypadáš pořád dost nápadně. Drž se vzadu a tvař se jako náš tělesný strážce nebo tak něco.“

Tárík zvedl jedno rameno, vystrčil bradu, sklonil hlavu a předstíral kulhání, takže hned vypadal jako nějaký hrubián. Rolana napadlo, jestli nakonec Tárík není mazanější, než si myslel.

Rolan spokojeně přikývl. Na chvílku se zaposlouchal a pak vyrazil dál podél zadních stěn chatrčí. Ostatní šli za ním. Napínal všechny smysly a cítil se ve svém živlu. Byl rád, že je zase ve městě, i když to byl jen okraj města, které neznal. Teď ukáže ostatním, co umí. A začne tím, že je co nejrychleji dostane k tržišti.

Prošli za čtyřmi prostšími chatrčemi a pak rychle přeběhli mlhou k řadě kůlů, na nichž byly zavěšeny poškozené sítě čekající na opravu. Pod nimi se mohli dobře skrytí doplazít o dobrých dvacet metrů dál. Jenže pak zůstal vyvedený z míry i Rolan. Zvednutím ruky všechny zastavil a díval se před sebe.

Mlha se rozpouštěla. Díky tomu před sebou spatřil širokou ulici oddělující rybářskou osadu od stánků trhovců. Lidé už začínali vytahovat své zboží a trhající se mlhou se nesly jejich hlasité pozdravy.

Jenže přímo uprostřed ulice stáli dva strážníci, muž a žena v ošoupaných kožených uniformách a otlučených helmách. Rolan je zprvu odhadl na příslušníky městské milice. Žena však měla spirituální zvíře, nějakou lasici, což se k obyčejnému městskému strážci nehodilo. Určitě patřila k přívržencům Požírače, kteří město ovládali.

„Co teď?“ zašeptal Conor.

Rolan netrpělivě přiložil ukazováček ke rtům. Ta lasice možná propůjčila strážkyni mimořádný sluch, nebo by si jich mohla všimnout sama. Usilovně přemýšlel.

Abeke naznačila střelbu z luku. Luk a toulec s šípky měla ukrytý pod stínovými loutkami.

Rolan zakroutil hlavou. Zastřelit strážné uprostřed města? To by byla chyba. Musí je nějak rozptýlit, ne zabít nebo poranit.

Ještě chvílku rozvažoval, pak si shodil vak ze zad a položil ho na zem vedle sebe. Ostatní se pod sítěmi připlížili blíž k němu.

„Zkusím ty strážné rozptýlit. Až budou pryč, vezměte můj vak, přejděte přes ulici a běžte do tržnice. Sejdeme se u... největšího stánku s koláči.

„Co když tam žádný stánek s koláči nebude?“ zeptal se šeptem Conor.

„Stánek s koláči je na tržnici vždycky,“ obořil se na něj Rolan rozhořčeně.

„V Čungu?“ přidala se Abeke. „Myslím, že tady koláče nejedí.“

Na to Rolan nepomyslel. Byl si ovšem jistý, že *něco jako* koláče tady určitě mají.

Tárik do něj šfouchl a ukázal přes ulici na věž tyčící se nad stánky zhruba o půl míle dál. Rolan si úlevně vzdychl.

„Fajn, tak se sejdeme ve stínu té věže. Já vás najdu. Essix vás určitě uvidí.“

„Je to riskantní,“ řekl Tárik. „Ale asi nemáme jinou možnost. Dej na sebe pozor, Rolane.“

„Jako vždycky,“ prohlásil Rolan sebevědomě a spiklecky na něj mrkl.

Vytáhl nůž a vyřízl z rybářské sítě velký čtverec, který si omotal kolem hlavy jako turban. Jeden cíp si nechal viset přes obličej. Pak si svlékl modré námořnické sako, převrátil ho naruby a znovu si ho oblékl.

„Počkejte, až se za mnou rozběhnou,“ zašeptal, načež vylezl zpod sítě a vydal se přímo ke strážným. Ti si povídali a nejdřív si ho vůbec nevšimli. Pak ovšem lasice ztuhla a zasyčela.

Rolan hrozivě zařval a rozběhl se přímo proti stánku na okraji tržnice, který byl ověšený korálky a náhrdelníky. Strhl desítky náhrdelníků, korálky z nich rozsypal po cestě a pak ukázal na lasici a zakřičel: „Plivla mi do očí jed!“

Strážní zakleli a vyrazili k němu. Lasice poskakovala před nimi. Rolan před ně převrátil koš plný korálků, protáhl se prodavači pod rukama a rozběhl se do tržnice. „Jed! Jed!“ nepřestával křičet.

TAJNÉ SIGNÁLY

JAKMILE SE STRÁŽNÍ ROZBĚHLI ZA ROLANEM, TÁRIK, ABEKE a Conor nenápadně přešli přes cestu do tržnice. Všichni tři byli vyděšení a čekali, že na ně někdo každou chvíli křikne... ale nikdo se nedíval. Všichni se zajímali o škodu, kterou napáchali Rolan a jeho pronásledovatelé.

Když se nakupující zase začali věnovat nabízenému zboží, tři přestrojení Zelenopláštníci už čekali ve frontě u stánku s teplým občerstvením, aby si koupili masovou směs s rýží podávanou v zeleném listu. Krásně to vonělo, podle Abeke mnohem lákavěji než jídlo na lodi.

„A vida, loutkoherci!“ přivítal je prodavač, který už nakládal pikantní směs na rozložené listy. „Kde hrajete? Moje dcera zbožňuje stínové divadlo.“

„V hostinci před Východní bránou,“ odpověděl Tárík.

„U Jasného měsíce, no jistě,“ zvolal prodavač. „Mají nejlepší rýžové víno v celé Čcho-ken-si! To je další důvod navštívit vaše představení. Prosím, tři porce.“

Tárik mu podal tři malé stříbrné mince. Pečlivě si je předem připravil tak, aby byla jedna z Eury, další z Čungu a poslední z Amaye.

„Nejsme tady dlouho,“ prohodil, když podával jídlo Connorovi a Abeke. „Obával jsem se těch zpráv o dobytých a změně vlády. Ale vypadá to, že je tady klid.“

„Naprostý klid,“ odpověděl prodavač a najednou sklonil hlavu. „Pokračujte, pokračujte, čekají tady další.“

Trojice odešla od stánku a zamíchala se do davu. Abeke se ohlédla a s úlekem si všimla, že za ní ten prodavač hledí. Zadoufala, že pro něj bude důležitější věnovat se svému obchodu než hlásit podivné cizince strážným. Tárik musel říct něco, co v tom muži vyvolalo podezření.

Jak slunce stoupalo po obloze, tržnice se stále víc plnila obyvateli města. Úzké uličky mezi stánky byly ucpanější, hlučnější a prašnější.

„Doufám, že se Rolan nenechal chytit,“ zamumlal Connor k Abeke, když přicházeli k věži tyčící se uprostřed tržnice.

„Je pravda, že co odešla Mej-lin, bývá trochu roztržitý,“ poznamenala Abeke. „Ale určitě se chytit nenechá. Jsem si skoro jistá...“

„Jen aby nás nechytily všechny,“ zabručel Conor, který se ostražitě ohlížel po dvojici strážných, postávajících u nedalekého stánku, kde si prohlíželi nože.

„Říkal ve stínu, že?“ ujistila se Abeke. Začínala si vážně dělat starosti. Kde jen ten Rolan může být?

Rolan se vedle ní zjevil, zrovna když otáčela hlavu doleva. Už na sobě neměl turban z rybářské sítě a sako si zase

obrátil lícovou stranou. Zatímco na něj Abeke překvapeně hleděla, vzal si svůj vak a přehodil si ho přes rameno.

„Dík,“ řekl. „Můžeme vyrazit k Východní bráně?“

„Můžeme,“ přitakal Tárík. „A co strážní...?“

„Dovedl jsem je až k jímce, do které trhovci odhazují odpadky. Podle toho puchu bude asi dost odporná. Oni tam, ehm, zakopli a hned tak se odtamtud nikam nevydají...“

„Výborně, Rolane.“

Rolan vypjal hrudník. „Tak pojdte za mnou,“ vyzval kamarády.

„Nesmíme polevit v pozornosti,“ připomněl Tárík, ještě než Rolan vystřelil vpřed. „Požádej Essix, aby se shora podívala, jestli je cesta bezpečná.“

„To už jsem udělal.“

„Musí se držet vysoko. Jestli si někdo všimne, že to je spirituální zvíře...“

„Nebojte se, bude opatrná,“ zareagoval Rolan lehce podrážděně. Jinak už ale vypadal klidněji, což trochu uklidnilo i Abeke. Hlavně na sebe nesmí nijak upozorňovat. Podobné kousky, jaký právě předvedl Rolan, jsou nebezpečné, i když je provedou chytře.

„To se ti povedlo,“ pochválila ho, když procházeli tržnicí a tvářili se, že jsou obyčejní kolemjdoucí. „Asi jsi toho v Concorbě zažil hodně.“

Rolan ve vzduchu zatočil rukou, nejdřív na jednu stranu a pak na druhou.

„Co to znamená?“ zeptala se Abeke.

„To je gesto, co používají lidi na ulici,“ vysvětlil Rolan. „Znamená to ‚tak trochu‘ nebo ‚zas tak moc ne‘.“

„My používáme různá znamení při lovu,“ řekla Abeke. „Když stopuješ kořist, nemůžeš při tom mluvit.“

„Ukaž mi něco,“ vyzval ji Rolan. „Já tě zase naučím to, co znám z Concorby.“

Proplétali se davem a vzájemně si předváděli nilojská a amayská znamení. Některé posunky byly podobné. Rychlé zakroucení levou dlaní znamenalo pro Rolana „kapsář“, zatímco pro Abeke „ukryj se.“ Vtom si všimli další dvojice strážných na konci uličky. Abeke ukázala dvěma prsty nad hlavou na jeden prázdný stánek a on okamžitě pochopil, co má na mysli. Přikrčila se a proběhla stánkem do vedlejší uličky. Ostatní za ní.

Majitel stánku na ně rozezleně pokřikoval. Abeke jeho slovům nerozuměla, ale vnímala jeho nenávistný pohled i obavu lidí okolo.

Konečně opustili tržnici a to nepříjemné mrazení v zádech Abeke pomalu opouštělo. Po klikaté ulici vystoupali do bohatší části města, kde kupci měli kamenné obchody. Ulice byly i tady plné lidí, mezi nimiž se mohli čtyři poutníci ukrýt. Přesto pořád vyčnívali z davu kvůli oblečení vlhkému od ranního brodění mořem i rozloženým loutkám na zádech.

Jak se blížili k Východní bráně, chodců ubývalo a pohybovali se pomaleji. Pak před sebou uviděli městské hradby táhnoucí se na obě strany od majestátní brány uprostřed. Na jejím vrcholku vlál prapor s erbem dobyvatelů. Mohutná vrata brány byla otevřená jen zpola, druhé křídlo zůstalo zavřené. V otevřeném prostoru stáli strážní a kontrolovali všechny procházející, kteří z obou stran trpělivě čekali ve frontě.

„Nezapomeňte svá jména,“ zašeptal Tárik. Měl na mysli falešná jména, na nichž se dohodli na lodi. „Jsme loutkoherci a budeme hrát v hostinci U Jasného měsíce, toho se držte.“

Jak zástup postupoval vpřed, Tárik zmlkl. Šestice strážných v bráně vyslychala všechny procházející cestovatele. Dva z nich měli spirituální zvířata, psa, velkou bestii, která každého očichala, a obrovského pavouka. Pavouk seděl ženě na rameni a od jeho snovacích bradavek k její paži se táhla po paži hustá pavučina.

„Jména a povolání!“ vyštěkl strážný se psem.

„Mosten,“ odpověděl Tárik. „Stínový loutkoherec, jdeme hrát do hostince U Jasného měsíce. Toto jsou moji učedníci, Olk, Snan a Pahan.“

Pes očichal nejprve Táríka a po něm všechny ostatní. Jenže pak si nesedl na zadní. Místo toho všechny očichal znovu, zvlášť Abeke. Potom zvedl hlavu a zavrčel na ni.

„Blafákovi se nelíbíš,“ zavrčel strážný. „Něco z tebe ucítil.“

„Před chvilkou jsem si hrála s kotětem,“ odpověděla rychle. „Chtěla jsem si ho koupit, ale Mosten mi to nedovolil. Říkal, že radši ušetříme stříbrňáky na něco užitečnějšího.“

„Stříbrňáky?“ zeptal se strážný. „Vy máte peníze?“

„No jistě,“ řekl Tárik. „Chtěli za to kotě pět stříbrných, to je zlodějna.“

„Jak se někde poflakují tuláci bez peněz, tak je zlodějna jistá věc,“ odušil strážný. „Ukaž.“

Tárik natáhl ruku s pěti stříbrnými v dlani. Strážný se rozhlédl a pak mince shrábl.

„To je pokuta,“ řekl. „Za hraní s kořaty a plýtvání mým časem. A teď jděte.“

Už se chystali odejít, pak se ale ozvala ta žena s pavoukem.

„Počkat,“ řekla.

Rolan ztuhl. Čekal, že pavouk vyskočí nebo strážní zničehonic zaútočí. Ale pavouk tam jen tak seděl a žena po zbraních také nesáhla.

„A co já?“ zeptala se. „Kde je můj podíl?“

„Už nám zbývají jenom tři,“ zaskučel Rolan.

„Sem s nimi!“

Tárik pokrčil rameny a předstíral, že nechce z váčku vyndat poslední tři mince. Pak jí je váhavě podal. Žena si je rozladěně vzala.

„Třeba byste jí jeden mohl dát,“ navrhl Rolan směrem k psovodovi. „Pak budete mít oba čtyři.“

„Ty už jsou moje,“ zabručel strážný.

„Dej mi jeden,“ dožadovala se žena.

Začali se hádat. Rolan vyrazil a posunkem Abeke naznačil „pospěš“. Ta ale stejně jako ostatní žádné pobídky nepotřebovala. Proběhli bránou pryč od hašteřících se strážných.

Abeke překvapilo, když za bránou uviděla desítky maličkých domků přilepených na městské hradby. Něco takového by nedovolili v žádném z měst, která navštívili v Euře. Celé řady úzkých dveří vedly do miniaturních chýší ne větších než kurníky, v nichž ovšem žily celé rodiny. Lidé se handrkovali a přetahovali se o zbytky jídla se psy, kteří vypadali spíš jako krysy. Brzy jí došlo, že toto území obývají ti nejchudší. Kdyby bylo třeba prostor před hradbami vyčistit kvůli obraně města před nájezdem nepřátel, chatrné boudy s nahrubo slátanými střechami by byly velmi rychle odstraněny. Jen k tomu nedošlo a město nyní ovládli dobyvatelé.

„Fuj.“ Abeke znechuceně nakrčila nos nad silným pachem splašků. V její vesnici by takovou špínu nikdo nestrpěl. „Sice jsem se těšila, až budeme venku z města, ale tohle je ještě horší.“

„Brzy se vrátíme do divočiny,“ odpověděl Tárík tiše. „Jenom se potřebujeme setkat s tím poslem, který nám poví, kam máme jít.“

„Tohle je ten hostinec?“ zeptal se Rolan a ukázal na velkou budovu, jež se tyčila nad okolními chýšemi. Byla obehnaná nízkou hradbou, která ji oddělovala od toho smetiště. Nad dřevěnými vraty se houpal vývěsní štít s namalovaným jasným půlměsícem nad horami.

„To je on,“ přisvědčil Tárík. „Ale zdržovat se tady nebudeme. Najdu posla a co nejrychleji vyrazíme na další cestu.“

Prošli pod vývěsním štítem a vešli do vrat, kde zůstali stát jako opaření. Nádvoří hostince bylo plné vojáků. Desítky mužů posedávaly na obrácených sudech. A navíc s sebou měly desítky zvířat.

Nepřítel v hostinci rozbil svůj tábor!

HOSTINEC U JASNÉHO MĚSÍCE

CONOR ZAVÁHAL A UŽ SE CHYSTAL, ŽE SE OTOČÍ. TÁRIK HO však pevně chytil za paži. „Když teď utečeme, jen tím vzbudíme podezření,“ zašeptal.

Rolan s ním souhlasil. „Musíme se tvářit, že sem patříme. Jdeme!“

Společně se vydali úzkou uličkou mezi vojáky směrem ke vchodu do hostince. Muži ustávali v rozhovoru a otáčeli se za nimi. Zelenopláštníci na sobě cítili pohledy lidí i zvířat. Tenký had, který se jednomu vojákovu obtácel okolo krku, mrskal jazykem ve vzduchu a upřel na ně pronikavý pohled, jako by na nich vycítil něco zvláštního. Dvě znesvářené lasičky se přestaly rvát a zahleděly se na ně. Conor se v duchu připravil propustit Brigana při prvním náznaku, že byli odhaleni. Skrývat se v přestrojení mu nevadilo, ovšem neměl strach pustit se do boje, pokud by nebyla jiná možnost.

Tárik položil nohu na první ze tří schůdků vedoucích ke vchodu, vtom se však dveře rozletěly. Stál v nich vysoký

muž v ne úplně bílé zástěře a s šálky zavěšenými na opasku na znamení, že to je hostinský, a radostně rozhodil ruce.

„Loutkoherci!“ zvolal. „Prosil jsem o herce, hudebníky, kohokoli! Ale loutkoherci jsou skvělí. Kolik chcete za představení a mohli byste začít co nejdřív?“

Tárik vypadal zaskočeně, ale Rolan ho ochotně zastoupil.

„Dvanáct stříbrných a večeri,“ řekl. „Ale pro představení potřebujeme větší šero. Dejme tomu od šesti.“

„Dohodnuto!“ zaradoval se hostinský. Rozhlédl se po vojácích, kteří se vrátili ke kartám, pití a debatám. „Jmenuju se Po-ceng. Válí se mi tady pluk padesáti dobyvatelů. Příšerně se nudí a potřebujou nějak zabavit, aby mi to tady neroztřískali. Pojdte dál.“

Otočil se a hrnul se dovnitř. Abeke zatahala Rolana za rukáv.

„Zbláznil ses?“ zašeptala. „Vždyť neumíme hrát!“

Conor zuřivě přikyvoval. Pomáhal sice lodnímu tesaři loutky vyrobit, ale nikdy je nezkoušel vodit.

„To nebude nutné,“ odpověděl šeptem Tárik. „Rolan ví, co dělá. Poslechněte ho.“

Rolan se při jeho slovech rozzářil a Conora bodl osten žárlivosti. Ten nápad s loutkami přece vymyslel on. Bez nich by je už dávno zajali.

Vešli do veliké místnosti plné dalších vojáků. Po-ceng ukázal na vyvýšené pódium u zadní stěny.

„Tam si můžete natáhnout plátno,“ řekl. „Ve stropě jsou háky. Řeknu jim o vašem představení. Jak že se ta vaše skupina jmenuje?“

„Mostenovy úchvatné loutky,“ bájil Rolan. „Natáhneme plátno a připravíme se, ale jak jsem řekl, ještě je moc světla.“

„Dají se zavřít okenice,“ navrhl Po-ceng. Znovu se rozhlédl. Vojáci seděli a popíjeli a občas mezi nimi propukla prudká hádka kvůli kostkám nebo kartám. Mnozí měli na pažích tetování, ale jejich zvířata buď spala, nebo se držela blízko svých partnerů. Podle toho, jak se Po-ceng nervózně rozhlížel, nejspíš čekal, že dobyvatelé každou chvíli začnou řádit.

„Potřebujeme čas, abychom si všechno připravili,“ odpověděl Rolan klidně. Došel k pódiu, shodil ze zad svůj vak a pomohl Abeke sundat ten její. Pak začal rozbalovat plátno. „Klidně se vraťte ke své práci, pane Po-cengu.“

Hostinský vypadal neklidně, ale pak se odvalil a zavolal na jednu ze servírek.

„Další pohoštění pro naše vzácné hosty!“ křikl.

„Natáhněte plátno,“ zasyčel Rolan k Abeke, Conor ale poznal, že tím myslel i jeho. Do očí se mu však nepodíval. „Ehm, Mostene, myslím, že bychom si k té lucerně měli natchystat nějaké kbelíky s vodou, kdyby od ní něco vzplanulo. Pomůžeš mi nějaké najít?“

Tárik přikývl a oba zmizeli v kuchyni.

„Tak pojd,“ řekla Abeke povzbudivě Conorovi. Pustil se do práce, dál ale myslel na to, jak ho Rolan přehlídí. Z toho nevzejde nic dobrého. Začal rozbalovat plachtu. Abeke ve se se popadla druhý konec a pomáhala mu.

Když po několika pokusech a omylech plátno konečně natáhli a na stoličku za něj postavili lucernu, Tárik s Rolanem se vrátili s kbelíky plnými vody.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.